

 ČTENÁŘ REPORTÉR deník

ADÉLA, TŘÍDA SČ 4, SPŠ A SZŠ ODRY:

Moje zkušenost z hospice

Na začátku jsem se hospice bála. Myslela jsem, že se tady budu setkávat převážně se smrtí, loučením a smutkem. A upřímně vidět smutné reakce, pláč a prosby o návrat rodin zemřelého, bylo pro mě ze začátku asi to nejtěžší.

Postupem času jsem ale přišla na to, že to je úplně o něčem jiném. Každý člověk, kterého jsem měla tu čest tam poznat, měl svůj jedinečný příběh, o který se rád podělil.

Od šesti hodin ráno do šesti hodin večer se jim snažím být k dispozici. Spolu s úžasným personálem jim pomůžeme se základní hygienou a s denními potřebami. Například se najíst, napít a převléct se. Mimo tyto věci ale také můžete komunikativně uvařit kafe, sednout si s nimi do zahrady a jen naslouchat.

Všechno to, co do té práce dáte, se vám vrátí. Ať už ve vděčném pohledu, stiskem ruky, v slzách dojetí a nebo smutku. Plno lidí zde leží bez návštěvy rodiny samo, o to víc je jejich vděčnost velká.

Hospic se ve finále stal mým symbolem naděje. Hlavně v této složité situaci. Uvědomila jsem si, že na tomto místě je možná někdy více lidskosti, než v celém světě. Že mladší lidé mají v úctě staré lidi, i když jsou ve stavu, že vám připomínají miminko. A přesně tohle je ten nejdůležitější bod. Na začátku života a na jeho konci jsme odkázáni na pomoc ostatních lidí. Proto se snažme být celý svůj život lidšší.

Když nám zavřeli školu, hned jsem kontaktovala hospic, pomáhala jsem tady i minulé léto. Protože nejdůležitější není jen zůstat doma, ale neztratit víru. A tu neztratíte, když se jí sami snažíte rozdávat. Přes celou tuto složitou karanténu si těch dvanáct hodin v roušce, v budově, kde tolik lidí, nejen starých, ale i mladých vážně nemocných opustilo náš svět, užívám. Protože mi plno z nich ukázalo, že pomoc, kde riskujete zdravím, se vyplatí stejně, jako jejich statečnost v jejich posledních dnech. Ale jako student tam nejsem denně, mám prostor na odpočinek a splnění si úkolů.

Proto má každý zdravotník můj obrovský obdiv. A myslím, že nakonec je nejlepší se inspirovat právě lidmi, o které se staráme. Buďme stateční až do konce.